

דבר ההנהלה

ביד רועדת, בעצב ובדמעה – אני נאלץ לכתוב בלשון עבר על אח, עמית, ומעל הכול – חבר אהוב, כדי להעלות את זכרו של מנהל-המכללה, הרב ד"ר שלמה חריר ז"ל, שהלך לעולמו מעמנו בטרם-עת. רגשותיי מעורבים: מצד אחד, עצבות על כי לא זכה ליהנות מפרי-עמלו, על כי לא הספקנו לומר לו את שבחנו בחייו, אלא רק בהספדים לאחר מותו – בחינת "אחרי מות קדושים אמור", ומצד שני, שמחה על המשך העשייה הפורייה, שד"ר שלמה חריר ז"ל הניח את תשתיתה; ועתה מוסיפה התחלות חדשות, שבע"ה תמלאנה את ציפיותינו.

לזכרו כ מ ח נ ד – הבה נעיין בביאור המשנה, החותמת את "פרקי אבות" (המשנה האחרונה של פרק חמישי): "בן הא אומר: לפום צערא – אגרא" – בהתאם לצער, דהיינו המאמץ, ניתן השכר.

בביאור משנה זו נראה רמב"ם כמפרשה על דרך חשיבות ההצלחה. וכה דבריו: אמר בן הא הא: לפי שיעור עמלך בתורה – יהיה שכרך. ואמרו, שלא יתקיים מן החכמה אלא מה שנלמד בעמל וביגיעה ויראה מן המלמד, אבל לימוד השעשוע והנחת – לא יתקיים ולא יקבל בו תועלת" (לפי תרגום הרב שילת).

אולם בהקדמתו לפרקי אבות ("שמונה פרקים", פרק שישי), כתב: "...עד שאמרו, כי שכר המושל בנפשו גדול לפי רוב צערו במושלו בנפשו. ואמרו: "לפום צערא אגרא".

רמב"ם מלמדנו אפוא, כי השכר נקבע על פי מידת המאמץ!

ואכן כך פירש ר"ע מברטנורא: "כפי רוב הצער, שאתה סובל בלימוד-התורה ובעשיית-המצווה – יהיה שכרך מרובה".

על המאמץ במעשה המצוות אומר מהר"ל בפירוש למשנה: כאשר אדם מתקשה בקיומן... "והוא בכוחו ובגבורתו וביד חזקה שלו דוחה את המונע ומתקרב, תראה בזה כמה כוחו להתדבק... וְדָבַר זֶה יורה על קירוב גדול (=קרבה גדולה), אשר יש לו אצל השם יתברך...". רוצה לומר: החברה האנושית בוחנת את מעשיו של האדם לפי מדד ההצלחה, אבל המבט האלוקי, הבוחן את נפשו של האדם ואת פנימיותו, מעריך את האדם לפי מדד המאמץ.

הרב ד"ר שלמה חריר ז"ל, מנהל המכללה, אימץ את המדד הפנימי, מדד המאמץ: "לפום צערא – אגרא". כל מי שהכירו – חש, שבשבילו הזמן היה תמיד קצר, והמלאכה מרובה. לפיכך נמצא רץ מפעילות לפעילות כדי להספיק כמה שיותר.

ואנו, לא נותר לנו אלא להמשיך ולהתאמץ במימוש היעדים החינוכיים, שהציב ר' שלמה חריר ז"ל בתחומי ההקפדה על הצניעות ועל שמירת-הלשון.

לצערי, עלי לייחד דברים גם לזכרה של גבי יפה פרץ ז"ל, יו"ר הוועד המנהל של המכללה, שדאגה רבות לקידומה ולפיתוחה – ממש עד כלות-נשמתה. היא רצתה לראות בשגשוגה, וזה היה גם נושא השיח האחרון בינינו, כשבוע לפני שהלכה לעולמה, זמן קצר לפני מותו של ר' שלמה חריר ז"ל.

יפה פרץ ז"ל הייתה חלוצה ופורצת-דרך: היא הייתה האישה הראשונה, שכיהנה מטעם סיעת המפד"ל בחברה במועצת העיר חיפה, במשך שתי קדנציות. היא, אישית, הקדישה את זמנה לפעילות

התנדבותית בעמותות שונות. בין יתר תפקידיה שימשה נציבת תלונות הציבור בבית-החולים רמב"ם בחיפה, ובכך – הטתה אוזן קשבת לכל אדם, שנתקל בבעיה בבית-החולים – בין כחולה ובין כבן-משפחתו.

יפה פרץ ז"ל, האדם, הפכה לסמל של נתינה, של תרומה, ושל רצון טוב. ולצערנו הרב, בעוד שנתון "שאנן" עומד לצאת לאור, הגיעה הבשורה הכואבת על מות נעמי הרשקוביץ ז"ל, סגנית ראש המכללה לשעבר, מדור המייסדים, שרישומה – לא נס ליחו עד היום. נעמי האדם – כשמה כן היא: נעימת-הליכות, מסבירת-פנים, נדיבת-לב ופתוחה לכל. עליה ניתן לומר, כי קיימה, בכל מאודה, את האמור: "בכל דרכיך דעהו". דמותה המחנכת – מופת לעוסקים בהוראה ומכללה ולמכשירים עצמם לעשייה החינוכית – תעמוד לה לחיי העולם הבא! מה נאמר ומה נדבר? קשה עלינו הפרידה משלושה אישים מחנכים אלה – איש-איש על פי דרכו, שהטביעו את רישומם על המכללה. יהי זכרם ברוך!

אנו מקדמים בברכה את השופט בדימוס, מר אהרון מלמד, יו"ר חבר הנאמנים הנכנס, ומאחלים לו הצלחה בתפקידו: הצלחתו – הצלחתנו! השופט מלמד מחליף את היו"ר היוצא, הרב פרופ' דניאל הרשקוביץ, אשר כיהן כעשור שנים בתפקידו; ורק לרגל תפקידו החדש כשר המדע – נאלץ לסיים את כהונתו. זו ההזדמנות להודות לו על תרומתו החשובה והייחודית לקידומה של המכללה ולביסוסה האקדמי והכלכלי – תוך מתן תשומת-לב אישית לכל הנעשה בה.

ואסיים ברגשי הוקרה ותודה לפרופ' שאול גוטמן, שקיבל על עצמו את עול ניהול המועצה האקדמית – במקומו של פרופ' מנחם קלנר – מתוך אמונה, שימשיך ויצעיד אותנו אל עבר היעדים החדשים, בתחומי העשייה החינוכית והמחקר האקדמי על פי המתווה, שפרופ' קלנר החל בו.

ואחרונים אחרונים-חביבים: מיטב איחולינו לכל הסגל האקדמי ולכל העובדים, הצועדים עמנו לאורך כל הדרך – בימים טובים ובימים קשים. הבה נאחל לכולנו, שעל אף הקשיים שחווינו בתקופה האחרונה – נצליח בעזרת האל, ביחד, למצב את עצמנו - כמכללה דתית אקדמית מובילה באזור הצפון.

ד"ר יחיאל פריש

מ"מ ראש המכללה